

Jak se ne/rodí předzávodní rituály

Před olympiádou v Pekingu zuřil boj o kvalifikační body. Triatlonisty (kombinace plavání – kolo - běh) usilující o nominaci, jsem rozdělil do dvou skupin. První měla svoji účast téměř jistou. Jednalo se o soupeře, kteří se pravidelně umisťovali na předních pozicích v závodech světové série A. Druhá skupina, do které jsem se zařadil, objížděla světovou sérii B k získání dostatečného množství bodů do žebříčku ITU (mezinárodní triatlonová federace), což následně umožnilo startovat v sérii A.

Moje taktika byla stejná jako před olympiádou v Athénách. Objel pár slaběji obsazených závodů série B. Dostat se na přední místa v žebříčku ITU, ideálně do TOP padesát. Následně věřit, že se mi povede zajet pár výsledků do dvacátého místa v sérii A, za což bych nasbíral dostatečný počet kvalifikačních bodů na olympiádu.

Mojí nevýhodou byla moje výkonnost. Spoléhal jsem na tři základní faktory. Za prvé zajedu svůj životní závod. Za druhé odpadne nebo vzdá dostatečný počet výkonnostně lepších soupeřů. A za třetí stane se zázrak. Výsledek založený na třech výše popsaných premisách je z říše snů. A proto, když se vám něco takového podaří, hledáte důvod proč. Snažíte se najít příčinu takové události, nějaké znamení z vesmíru. Protože jen o samotné mojím výkonnosti to být nemohlo.

Tenkrát jsem věřil, že jsem v triatlonu dobrý. Pravidelně sníval o tom, jak probíhám první cílem na mistrovství světa. Ten pocit, který jsem při takovéto vizualizaci prožíval, byl neuvěřitelně silný a motivační. Ale byl jsem realista. Vyhrával jsem menší závody. Podařilo se mi několikrát stát na pódium v sérii B. Ale to mělo daleko do výkonnosti těch opravdu nejlepších. K těm mi ještě kus chyběl.

V roce dva tisíce osm jsme se s kamarádem Honzou (reprezentační parťák s cílem olympiády) vydali do Soulu v Jižní Koreji pro kvalifikační body. Nevýhodou této destinace byl časový posun o osm hodin vpřed, takže jsme se rozhodli letět den před závodem. Strategie přiletět, závodit a odletět ve dvou dnech, tak aby tělo nemělo čas reagovat na časový posun.

Do Soulu jsme přiletěli odpoledne den před závodem. Hlavní město Koreje nás uvítalo neproniknutelným smogem a neuvěřitelně hustou dopravou. Po tom co jsem zažil v těch největších amerických aglomeracích, jsem byl přesvědčený, že mě nemůže z pohledu megalomanství něco překvapit. Jak moc jsem se mýlil, jsem pochopil během první minuty na místní dálnici. Jeli jsme autem. Vlevo deset pruhů, vpravo deset pruhů. Od aut před námi, za námi, vlevo, vpravo nás nedělilo více než dvacet centimetrů. Připadal jsem si jako ve videohře. Ale v realu jsme se pohybovali sto kilometrovou rychlostí. V životě jsem se v autě tak nebál. Nechápu, jak jsme mohli změnit jízdní pruh, jak jsme sjeli z dálnice, jak jsme tu cestu vlastně přežili. A k tomu náš řidič celou cestu psal něco na mobilu. Člověk si asi opravdu zvykne na všechno.

Ubytovali nás s Honzou v luxusním hotelu. Pokoj byl obrovský, takže s vybalením a složením obou kol z krabic, ve kterých jsme je převáželi, nebyl problém. Pro oba už smontování byla rutina. Vyndat rám, srovnat a utáhnout řídky, naštelovat sedlovku, nandat přední a zadní kolo, nasadit řetěz, namontovat pedály a kolo bylo

provozoschopné. Trvalo to maximálně pět minut. Montáž kol probíhala co nejdříve po přiletu, abychom zjistili, že jsou v pořádku. Několikrát jsem zažil, že přiletělo se zlomeným rámem, prasklými dráty nebo zničenou přehazovačku. Někdy taky nepřiletělo vůbec. Nic nepřidá na klidu před závodem více, než shánění rozbitých součástí či celého kola. A v takové Koreji, kde nemluví anglicky snad „nikdo“ kromě lidí na anglické ambasádě, je to opravdový zážitek.

Naštěstí tentokrát dorazila obě naše kola v pořádku. Po celodenním cestování a montáži kol jsme se dohadovali, kdo se půjde první osprchovat. Sice nešlo o nic podstatného, ale bylo to téma, které nás odvádělo od nervozity ze závodu. Po chvilce dohadování jsme si stříhli kámen, nůžky, papír a já vyhrál. Svlékl jsem si tričko a trenky. Měl už jsem na sobě jenom svoje „sexy“ cestovní kompresní punčochy šedě vyblité barvy. Kdo zná někoho s cukrovkou nebo s žilními problémy, tak přesně ví, o jakých sexy punčochách mluvím. Nemají prsty na nohou a jsou extrémně těsné, aby držely nohy pevně stažené kvůli cirkulaci krve. Nandat si tyto „kompresky“ je téměř nadlidský úkol. Používal jsem je při delších přesunech, aby mi neotékaly nohy. Byly velmi nepříjemné během letu, ale po jejich sundání jsem ani nevěděl, že jsem cestoval.

Když mě Honza viděl, stát tam jen v těch sexy punčochách, málem puknul smíchy. Musel na mě být opravu komický pohled. Po chvilkovém zápasu se mi je podařilo sundat. Konečně „ready“ do sprchy. Zavřel jsem za sebou koupelnové dveře a pustil vodu, když mi najednou došlo, že jsem ještě nenafouknul pláště na ráfcích. Při přepravě kol letadlem je totiž nutné jejich úplné vypuštění. Nahustit závodní galusky na dvanáct atmosfér, dá celkem zabrat a člověk se u toho pořádně zpotí a unaví. Z tohoto důvodu jsem si je foukal den předem. Takže představa, jak pumpuji kola a potím se u toho jako prase, mě donutila vylézt z vany a jít je nafouknout před tím, než se umyji.

Vozil jsem kvůli váze plastovou pumpu, se kterou nafouknout osm atmosfér byla hračka, ale dvanáct už celkem problém. Honza naproti tomu měl poctivou ocelovou pumpu, pro kterou patnáct nebylo problém. Využil jsem příležitosti a půjčil si jeho. Cílem bylo udělat to rychle s co nejmenším úsilím a jít se osprchovat.

Nasadil jsem hadičku na ventilek a začal nafukovat. Z nadšení, jak snadno to jde, jsem zrychlil tempo pumpování. Hustilka začala vydávat větší rámus, což donutilo Honzu sedícího naproti mě na posteli, zvednout hlavu a podívat se mým směrem. A v tom se to stalo.

S obrovskou vervou jsem stlačil píst pumpy včetně ocelové pružiny, která na ní byla, směrem dolů a udělal nepředvídaný pohyb tělem vpřed. „Namotal jsem si „pindoura“ do pružiny a vší silou secvaknul pumpu.“ Zařval jsem bolestí a na chvíli omdlel. Nebyl jsem sám. Honza ten pohled taky nevydržel.

Po chvilce už jsem se vší trpělivostí vymotával poraněný úd z pružiny, pln očekávání jaká bude „škoda“. K mému štěstí zůstal vcelku. Nic se neodcvaklo. Jediné co zbylo, byl krvavý šrám ve tvaru ocelové pružiny. Desinfekce nebyla součástí naší výbavy, a i když se nepovažuji za „cít'u“, tak jsem si chtěl ránu vyčistit. Kdo by stál o hnisavý zánět na této části těla.

Ošetřen toaletním papírem jsem vyrazil za hotelovým lékařem. Ač doktor, anglicky nemluvil. Přes všechnu moji gestikulaci nechápal, co po něm chci. Musel jsem mu to ukázat. Zděšení a soucit v jeho očích mi prozradil, že si celou scénu právě představil. Tohle asi pochopí každý chlap. Samotná desinfekce už byla procházka růžovým sadem. V noci jsem se kupodivu dobře vyspal a čekal, jak se mi bude druhý den závodit. Triatlon je pro takové zranění „ideální“ sport. Neustálé tření zraněné části v mokrých plavkách na kole a běhu jsou vyhlídkou příjemných chvil.

Závod jsem však absolvoval bez sebemenších problémů a zajel nejlepší výkon v dosavadní kariéře. Začal jsem přemýšlet proč? Co byla příčina? Výkonnost byla pořád plus mínus stejná. Proč takový výsledek? Odpověď byla nasnadě: „Jednoznačně moje „namotání“ do pumpičky.“

Takhle se rodí předzávodní rituály. Možná proto už jsem nikdy lepší výsledek nezajel. Ta cena byla příliš vysoká. Pochopil jsem, kde jsou moje hranice sebeobětování. Šli byste do toho znovu? Kolik byste obětovali pro úspěch?